

for Dommerne til at søge at vinde Publikums Gunst. Det vilde tillige umuliggøre en Karaktergivning som den, det ærede Medlem Hr. Zahle beklageligvis var inde paa forleden Dag. Jeg skal altsaa henstille denne Tanke til Overvejelse.

Den højtærede Justitsminister gjorde dernæst nogle Bemærkninger om Underretsdommernes Medvirken i Landsretterne. Jeg maa sige, at jo mere jeg har tænkt over denne Sag, des mere betænkelig bliver jeg ved dens Gennemførelse; det vil sikkert være vanskeligt at faa noget rigtig godt ud af Samarbejdet mellem saa uensartede Elementer, som der let vil blive Tale om her, og det vil formentlig ogsaa let kunne virke noget svækkende for Vægten og Værdien af Landsrettens Praxis. Ministeren tillagde ikke Vanskelighederne større Betydning; i sine Udtalelser Sp. 4378 fejede han dette til Side. Mon det nu ikke ligger i, at Ministeren vistnok aldrig har deltaget i nogen Votering af den Beskaffenhed, her er Tale om? Ofte har Landsretten jo berammet en Række Sager efter hinanden til Foretagelse samme Dag, og maaske trækker den første Sag noget længere ud, end man havde tænkt sig, Parterne og Sagførerne i den følgende Sag har allerede ventet i nogen Tid, inden man bliver færdig, og man indskrænker sig derfor til en ganske kort Raadslagning om Sagen, hvorved Lovens Ord er sket Fyldest, og opsætter den endelige Votering. Lad os nu tage det Tilfælde, at den paagældende Underdommer, som har medvirket, er færdig den Dag, og i næste Sag skal der maaske medvirke en anden Underdommer, saa skal man enten have den første siddende og vente, eller han skal rejse hjem og saa komme tilbage ved en senere Lejlighed. Alt dette er ikke konstruerede Vanskeligheder, det er Vanskeligheder, man ikke vil undgaa at møde, i det hele taget tror jeg, at de praktiske Vanskeligheder, hvoraf jeg tidligere har nævnt flere, vil blive betydelige, det, der vindes, er paa den anden Side vanskeligt at vurdere. Hvis man tror, at man vil vinde noget væsentligt i Retning af at spare paa Landsdommernes Antal ved denne Anvendelse af Underdommerne, tror jeg, man regner forkert, thi dette, at der bliver en Landsdommer tilbage ved Rettens Sæde, medens to rejser ud, kan naturligvis i enkelte Tilfælde være en Værdi, en Bekvemmelighed for Retten, og det kan være det for Afdelingen, hvis der tilfældigt er en stor Sag, der skal skrives Dom i, men i al Almindelighed vil det ikke føre til, at denne Arbejdstid vil kunne udnyttes.

Den højtærede Minister fremsatte saa en Udtalelse om, at Underdommernes Medvirken vilde falde særlig haardt paa enkelte Dommere. Dette forekommer mig lidt ejendommeligt, for det stemmer ikke med det, man ellers altid har forudsat som en Selvfølge, nemlig at den Dommer, der skal medvirke, skal være den Dommer, der har haft Forberedelsen af Sagen, jeg tror, det vil føles meget ejendommeligt, hvis man lader Sagen forberede af een Underdommer og derefter tilkalder en anden til at medvirke i Landsretten.

Dernæst vender jeg tilbage til Spørgsmaalet om, hvorledes Vederlaget skal beregnes. Den højtærede Minister henviste mig til Motiverne — ja, dem har jeg tilladt mig at læse, inden Ministeren henviste mig til dem, men jeg maa sige, at jeg er ikke blevet synderlig klogere deraf, heller ikke ved gentagen Gennemlæsning, thi der staar kun en Henvisning til, at det efter Indstilling fra Rettens Side fastsættes af Justitsministeren, men jeg fik slet ikke noget at vide om, hvilken Grund sætning man vil bygge paa. Tror Ministeren nu ikke, at det vil se lidt ejendommeligt ud, hvis man f. Eks. fastsætter et Sagførersalær af 75 eller 100 Kr., maaske 300 Kr., og Dommeren saa for sin Medvirken faar 10—15 Kr? Vil det ikke give Offentligheden et ejendommeligt Indtryk af, hvorledes man vurderer de forskellige Personers Arbejde?

Endvidere maa jeg fremhæve en Ting, jeg tillægger en vis Vægt. For Dommernes Uafhængighed er det betænkeligt, at de skal have deres Vederlag, der jo, hvis da Underretsdommere benyttes meget, og hvis man vil give et nogenlunde anstændigt Vederlag, vil blive et ikke ubetydeligt Tillæg til deres Lønning, fastsat af Administrationen og altsaa være udsat for, hvis de ikke er velsete af Administrationen, at blive straffet paa deres Portemonnæ.

Overfor den Indvending, jeg havde rejst med Henvisning til, at der kunde foreligge Fejl fra den paagældende Underdommers Side i den tidligere Behandling af Sagen, mente Ministeren at kunne klare sig med en Henvisning til, at Præsidenten kunde jo, naar han læste Sagen igennem og blev opmærksom paa Fejl, sætte en anden ind end den Underdommer, der havde behandlet Sagen. Ja, det kan han naturligvis gøre, men hvis Præsidenten skal læse alle Sagerne igennem paa den Maade, vil han unægtelig faa sit Arbejde ganske betydeligt forøget, i Almindelighed vil det jo først komme frem under Sagens Be-